

ANAYASA MAHKEMESİ KARARI

Esas sayısı:1970/17

Karar sayısı:1970/37

Karar günü:25/6/1970

Resmi Gazete tarih/sayı:4.5.1971/13826

İtiraz yoluna başvuran : Akdağmadeni Sulh Ceza Mahkemesi.

İtirazın konusu : Mahkemece, 765 sayılı Türk Ceza Kanununun 11/6/1936 günlü, 3038 sayılı Kanunla değiştirilen 99. maddesinin 2. fıkrası ve son fıkrasının "kanunda yazılı haller müstesna olmak üzere" hükmü ile 460. maddesinin Anayasanın 12. ve 31. maddelerine aykırı olduğu kanısına varılmış olduğundan Türkiye Cumhuriyeti Anayasa'sının 151. maddesine dayanılarak sözü geçen kanun hükümlerinin iptali için Anayasa Mahkemesine başvurulmuştur.

Olay : Cumhuriyet Savcılığı, şikâyetçiyi birlikte doğup yaraladıklarından dolayı oğlu, damadı ve kızı haklarında Türk Ceza Kanununun 456/4. ve 457/1. maddeleri gereğince cezalandırılmaları isteğiyle kamu dâvası açmıştır. Akdağmadeni Sulh Ceza Mahkemesince yapılan duruşma sonunda; bunlardan şikâyetçinin damadının beraatine, oğlu hakkındaki dâvanın vazgeçme sebebiyle düşürülmesine ve kızının da cezalandırılmasına dair verilen hüküm C. Savcılığı ve hükümlü sanık tarafından temyiz edilmiştir. Yargıtay İkinci Ceza Dairesi, şikâyetçinin oğlu hakkındaki vazgeçmesinin diğer sanıklara da sirayet edeceği düşünülmeden mahkûmiyet kararı verildiğinden hükmü bozmuştur. Yeniden duruşmaya başlayan mahkeme, Yargıtay bozma ilâmına uyulup uyulmaması hakkında bir karar vermeden, dâvada uygulanması gereken Türk Ceza Kanununun 99/2 - Son ve 460. maddelerinin Anayasa'ya aykırı olduğu kanısına vardığım bildirerek sözü geçen hükümlerin iptali için Anayasa Mahkemesine başvurulmasına ve duruşmanın da geriye bırakılmasına Yi/12/ 1969 gününde karar vermiştir.

İtiraz yoluna başvuran mahkemenin gerekçesi : Mahkemeyi itiraz konusu kanun hükümlerinin Anayasa'ya aykırı olduğu kanısına vardıran gerekçeleri belirten 17/12/1969 günlü kararda aynen :

(1- İtirazın konusu : 1/3/1926 tarihli ve 765 sayılı Türk Ceza Kanununun 99. ve 460. maddelerinin Türkiye Cumhuriyeti Anayasa'nın 151. ve Anayasa Mahkemesinin Kuruluşu ve Yargılama Usulleri hakkındaki 44-sayılı Kanunun 27. maddesi uyarınca Anayasa'nın 12. ve 31. maddelerine aykırılığı kanısına varıldığından iptaline karar verilmesi itirazından ibarettir.

Kanun metinleri :

İtiraz konusu fıkraları da kapsayan ve 11/6/1936 günlü, 3038 sayılı Kanunla değiştirilmiş bulunan 765 sayılı Türk Ceza Kanununun 99. maddesi şöyledir :

(Madde 99- Takibat yapılabilmesi dava ve şikâyete bağlı suçlarda, suçtan zarar gören kimsenin vazgeçmesi, hukuku amme davasını düşürür.

Ancak kanunda hilafı yazılı olmadıkça cezanın infazına mani olmaz. Maznunlardan biri hakkındaki dava ve şikâyetten vazgeçme diğerlerine de sirayet eder.

Kanunda yazılı haller müstesna olmak üzere vazgeçme onu kabul etmeyen maznuna sirayet etmez.)

Aynı kanunun 460. maddesi hükmü de şöyledir:

Esas sayısı:1970/17
Karar sayısı:1970/37

(Madde 460- 456. ve 459. maddelerin takibat icrası şikâyete bağlı bulunan fıkralarında muharrer ahvalde müddeinin hüküm katileşinceye kadar davasından ferageti hukuku amine davasını ortadan kaldırır.)

İtiraz konusu kanun hükümlerinin Anayasa'ya aykırı olduğu kanısını desteklemek üzere mahkemece ileri sürülen Anayasa hükümleri şunlardır :

(Madde 12- Herkes, dil, ırk, cinsiyet, siyasî düşünce, felsefî inanç, dîn ve mezhep ayırımı gözetilmeksizin, kanun önünde eşittir.

Hiçbir kişiye ,aileye, zümreye veya sınıfa imtiyaz tanınmaz.

Madde 31- Herkes meşru bütün vasıta ve yollardan faydalanmak suretiyle yargı mercileri önünde davacı ve davalı olarak iddia ve savunma hakkına sahiptir.

Hiç bir mahkeme görev ve yetkisi içindeki davaya bakmaktan kaçınmaz.)

İlk inceleme :

Anayasa Mahkemesi içtüzüğünün 15. maddesi uyarınca 31/3/1970 günü Başkan Vekili Lütfi Ömerbaş ve Üye Salim Başol, Feyzullah Uslu, A. Şeref Hocaoğlu, Fazlı Öztan, Celâlettin Kuralmen, Hakkı Ketenoğlu, Sait Koçak, Avni Givda, Muhittin Taylan, İhsan Ecemiş, Recai Seçkin, Ahmet Akar, Halit Zarbun ve Muhittin Gürün'ün katılmaları ile yapılan ilk inceleme toplantısında dosyanın eksikliği olmadığı ve itirazın Anayasanın 151. ve 22/4/1962 günlü, 44 sayılı Kanununun 27. maddelerine uygun bulunduğu görüldüğünden işin esasının incelenmesi oybirliğiyle kararlaştırılmıştır.

Esasın incelenmesi :

İtirazın esasına ilişkin rapor, itirazda bulunan mahkemenin gerekçeli kararı ve ekleri, Anayasa'ya aykırılığı ileri sürülen kanun hükümleri, Anayasa'ya aykırılık kanısına dayanak olarak gösterilen Anayasa maddeleri, bunlarla ilgili gerekçeler ve meclis görüşme tutanakları okundukları sonra gereği görüşülüp düşünüldü :

İtirazda bulunan mahkeme, gerekçeli kararında Türk Ceza Kanununun 99. maddesine göre takibat yapılabilmesi dava ve şikâyete bağlı bulunan suçlarda şikâyetin birden ziyade sanık hakkında yapılmış bulunduğu hallerde, bunlardan biri için yapılan vazgeçmenin diğer sanıklara da sirayet ettiğini, maddenin son fıkrasında vazgeçmenin bunu kabul etmeyen sanığa tesir etmeyeceği belirtilmiş ise de "kanunda yazılı haller "in bundan müstesna tutulduğunu ve bu hallerden birinin de, 466. maddede gösterilmiş olduğunu, esasen Yargıtay'ın süregelen içtihadının da sözü geçen hallerde sanığın veya sanıkların rızasına bakılmaksızın vazgeçmenin hüküm ifade etmesi lâzım geldiği yolunda bulunduğunu bildirmekte ve bunların sakıncalarını uzun uzadıya açıklamaktadır. Sonuç olarak da; Türk Ceza Kanununun 99/2. maddesinde yazılı hüküm ile son fıkrasındaki (Kanunda yazılı haller müstesna olmak üzere) kaydının ve 99. maddeye istisna teşkil eden Türk Ceza Kanununun 460. maddesinin tümünün (herkesin yargı mercileri önünde meşru bütün vasıta ve yollardan faydalanmak suretiyle, davacı veya dâvâlı olarak iddia ve savunma hakkına sahip olduğunu) bildiren 31. maddesine ve kötü niyetli şikâyetçi zümresine bir nevi imtiyaz tanınması sebebiyle de Anayasa'nın 12. maddesinin son fıkrasına aykırı düştüklerinden iptallerini istemektedir.

Gerçekten Ceza Hukuku alanında, gerek suçların takibinde zarar görenin şikâyetine yer vermenin doğru olup olamayacağı ve bunun hangi nitelikteki suçlarda yerinde görülebileceği konusunda ve gerekse şikâyetçiye vazgeçmesini, sadece bazı sanıklar için sınırlandırabilme

Esas sayısı:1970/17
Karar sayısı:1970/37

yetkisinin tanınıp tanınmamasının ve yine vazgeçmenin sanığın kabulüne bağlı tutulup tutulmamasının yarar ve zararları üzerinde türlü düşünceler ortaya sürülmüştür.

Ancak, kanun hükümlerinin Anayasa'ya. uygunluklarının denetlenmesi sırasında, bu hükümlerin ortaya atılan türlü düşüncelerle çelişip çelişmediklerinin değil de Anayasa kurallarına aykırı olup olmadıklarının incelenmesi zorunluğu vardır.

Bu bakımdan araştırılırsa Anayasa'mızda, hangi nitelikteki suçların doğrudan doğruya takibe tabi olacağını, hangilerinin takibinin şikâyete bağlı tutulması gerektiğini ve takibi şikâyete bağlı suçlardan hangilerinde vazgeçmenin tesir edebilmesi için sanığın kabulüne lüzum olduğunu, hangilerinde böyle bir kabule lüzum bulunmadığını gösteren bir hüküm yoktur. Bu duruma göre, kanun koyucu bir Anayasa hükmüne aykırı olmamak kaydıyla, hangi fiillerin suç sayılacağını kanunla tayin etmek yetkisine sahip olduğu gibi yine bu suçların niteliklerine göre hangilerinin takibinin şikâyete bağlı tutulacağını ve bunlardan hangilerinde şikâyetçinin şikâyetinden vazgeçmesinin sanığın kabulü ile ve hangilerinde böyle bir kabule bağlı olmadan kamu dâvasını düşüreceğini tayin ve tespit etmek hususunda da aynı derecede yetkili bulunmaktadır. Ceza hukukumuzda da, kanun koyucu muayyen bazı suçlarda takibat yapılabilmesini zarar görenin dâva ve şikâyetine bağlı tutmuş, Türk Ceza Kanununun itiraz konusu hükümlerini kapsayan 99. maddesinde de bu gibi suçlarda zarar gören kimsenin vazgeçmesinin hukuku amme dâvasını düşüreceğini ve ancak kanunda hilafı yazılı olmadıkça cezanın infazına mani olmayacağını, maznunlardan biri hakkındaki dâva ve şikâyetten vazgeçmenin diğerlerine de sirayet edeceğini ve kanunda yazılı haller müstesna olmak üzere vazgeçmenin onu kabul etmeyen maznuna sirayet etmeyeceğini bildirmiştir. 460. maddede de (456. ve 459. maddelerin takibat icrası şikâyete bağlı bulunan fıkralarından muharrer ahvalde müddeinin hüküm katileşinceye kadar dâvasından feragatinin, hukuku amme dâvasını ortadan kaldıracağını) belirtmiştir.

Kanun koyucunun, niteliklerini gözönünde tutarak bir kısım şikâyete bağlı suçlarda, vazgeçmenin sanığın kabulüne bağlı tutulmasında bir kamu yaran görmeyerek kanunla böyle bir düzenleme yapmasına yukarıda sözü edilen yetkisi müsait bulunmaktadır.

Bundan başka Anayasamız'da itiraz konusu hükümleri yasaklayıcı bir madde de yoktur. Nitekim; kanun koyucu aynı yetkisi dolayısıyla zaman aşımı, af gibi sanıkların kabulüne bağlı tutulmadan kamu davasını düşürebilen başka sebepler de ortaya koymuştur.

İtirazın konusu hükümlerin Anayasa'ya aykırı olduğu kanısına dayanak olarak mahkemece ileri sürülen Anayasa maddelerine gelince;

Bunlardan "Hak arama hürriyeti" başlığını taşıyan 31. maddede (herkes, meşru bütün vasıta ve yollardan faydalanmak suretiyle yargı mercileri önünde davacı veya dâvâlı olarak iddia ve savunma hakkına sahiptir." denilmektedir. Anayasa müzakereleri sırasında yapılan konuşmalardan da "meşru vasıta ve yollar" deyiminden "hukuk düzenine uygun vasıta ve yollar" ı kastedilmiş olduğu anlaşılmaktadır. Anayasa'nın bu hükmü ile, iddia ve savunma hakkının her türlü etkiden uzak olarak kullanılması, tarafların yargı mercileri önünde iddia ve savunmalarını bir kaygıya kapılmadan serbestçe yapmaları korunmak istenmiştir. İtiraz konusu maddelerde ise kanun koyucu, ancak kanunda açıklanan bazı hallerde, ilişkin buldukları suçların nitelikleri sebebiyle sanığın kabulünü araştırmakta kamu hakları yönünden bir yarar görmediğinden kabule bağlı tutmaksızın şikâyetçinin vazgeçmesini, fiilî suç olmaktan çıkaran bir sebep olarak, kamu dâvasının düşmesi için yeterli bulmuştur. Fakat kamu dâvasının böylece ortadan kalkması, sanığın hakkını savunmasını önlemiş değildir. Çünkü yerine göre, hususî hukuk yolundan veya Türk Ceza Kanununun 285., 283. maddelerinden faydalanmak suretiyle haklarını savunmak yetkisi saklı kalmıştır. Bu itibarla vazgeçme sonucunun böyle bir hukukî düzenlemeye bağlanmış olması, sanığa hukukça uygun

Esas sayısı:1970/17
Karar sayısı:1970/37

bulunması şartıyla bütün vasıta ve yollardan faydalanması yetkisini veren Anayasa'nın sözü geçen maddesini zedelemiş sayılamaz.

Anayasa'nın, 12. maddesinin son fıkrasında da (Hiç bir kişiye veya topluma imtiyaz tanınmaz) denmektedir. Bu hükümlerle, aynı durumda bulunan kişilerden veya topluluklardan bir kısmına, diğerlerinden daha çok veya daha geniş hak ve yetkiler tanınarak (Kanun karşısında eşitlik) ilkesinin çiğnenmesi önlenmiştir. Kanun koyucu şikâyetçinin sanıklardan biri hakkındaki vazgeçmesinin diğerlerine sirayetini kabul eylemek ve takibi şikâyete bağlı bir kısım suçlarda, şikâyetçinin vazgeçmesinin sanıkça kabulünü aramadan kamu dâvasını düşüren bir hüküm koymak suretiyle, aynı durumda bulunan şikâyetçilerden bir kısmına diğerlerinden daha çok hak ve yetki vermiş ve onlara bir imtiyaz tanımıştır, denemez. Aksine, aynı durumda bulunan şikâyetçilerin hepsini aynı hak ve yetkilere sahip kılmıştır. Böylece itiraz konusu hükümlerin Anayasa'nın 12. maddesinde yazılı eşitlik ilkesini zedelediğinden söz edilemez .

Yukarıdanberi açıklanan sebeplerle itiraz konusu kanun hükümleri Anayasa'ya aykırı görülmediğinden itirazın reddi gereklidir. Başkan Vekili Lûtfi Ömerbaş ve üyelerden Avni Givda bu görüşe ve Ziya Önel gerekçeye katılmamışlardır.

Sonuç :

1/3/1926 günlü, 765 sayılı Türk Ceza Kanununun değişik 99. maddesinin ikinci fıkrasının ve 3. fıkrasındaki (Kanunda yazılı haller müstesna olmak üzere) hükmünün ve 460. maddesinin Anayasa'ya aykırı olmadığına ve itirazın reddine Başkan Vekili Lûtfi Ömerbaş ve Avni Givda'nın karşıoylariyle ve oyçokluğu ile 25/6/1970 gününde karar verildi.

Başkanvekili
Lütfü Ömerbaş

Üye
Fazlı Öztan

Üye
Celalettin Kuralmen

Üye
Hakkı Ketenoğlu

Üye
Fazıl Uluocak

Üye
Sait Koçak

Üye
Avni Givda

Üye
Muhittin Taylan

Üye
Şahap Arıç

Üye
İhsan Ecemiş

Üye
Ahmet Akar

Üye
Halit ZARBUN

Üye

Üye

Üye

KARŞIOY YAZISI

İtiraz konusu hükümler, Türk Ceza Kanununun 99. maddesinin son fıkrasında yer alan "vazgeçme, onu kabul etmeyen sanığa sirayet etmez." hükmünün uygulanmasını engellemektedir. Halbuki Anayasa'nın 31. maddesi, herkesin meşru bütün vasıta ve yollardan yararlanmak suretiyle yargı mercileri önünde davacı veya dâvâlı olarak, iddia ve savunma hakkına sahip kılmıştır.

Türk Ceza Kanununda belirtilen kimi hallerde dâvanın düşürülmesi sonucunu doğuran davadan vazgeçmede sanığın muvafakatının aranmaması onu, Anayasa'nın 31. maddesinin herkese tanıdığı savunma temel hakkını kullanmaktan yoksun bırakmaktadır.

"Meşru vasıta ve yollar" sözlerinden "hukuk düzenine uygun vasıta ve yollar" in kastedilmiş olduğu görüşü doğrudur. Anacak kanunun getirdiği bu düzen, Anayasa hükümleriyle bağdaşır halde bulunmalıdır. İtiraz konusu hükümler ise, hükmün kesinleşmesine değin sürdürülmesi gereken savunma hakkını kullanması için kimi hallerde sanığa, yararlanabileceği hiç bir vasıta ve yol bırakmamaktadır. Böyle bir sınırlamada Anayasa'nın sözüne ve ruhuna uygun bir yönün varlığından söz edilemez.

İtiraz konusu hükümlerin Anayasa'nın 31. ve 11. maddeleri hükümleri karşısında iptali gerektiği kanısındayım.

Başkan Vekili

Lütfi ömerbaş

KARŞIOY YAZISI

Türk Ceza Kanununun değişik 99. maddesinde "Kovuşturma yapılabilmesi dava ve şikâyete bağlı suçlarda suçtan zarar görenin vazgeçmesinin kamu davasını düşürmesi ve vazgeçmenin onu kabul etmeyen sanığa sirayet eylememesi" kuralı yer almış; ancak yine bu maddenin son fıkrasındaki "kanunda yazılı haller müstesna olmak üzere "kayı" vazgeçmenin onu kabul etmeyen sanığa sirayet eyleyememesi "ilkesinin" kanunda yazılı istisnalar" yönünden işlenmesini önlemiştir. İstisna hallerinden birini de itiraz yoluna baş vuran mahkemenin uygulayacağı Türk Ceza Kanununun 460. maddesi oluşturmaktadır. Bu maddeye göre "456. ve 459. maddelerin kovuşturma yapılması şikâyete bağlı bulunan fıkralarında yazılı hallerde davacının hükmün kesinleşinceye kadar davasından vazgeçmesi kamu davasını ortadan kaldırır. "Burada sanığın vazgeçme konusunda söz sahibi olamaması ve vazgeçmeyi kabul etmemesinin kamu davasının düşmesini engelleyememesi 99. maddenin son fıkrasındaki "kanunda yazılı haller müstesna olmak üzere" hükmünün gereğidir.

Görülüyor ki itiraz konusu hükümler, özellikle Türk Ceza Kanununun 99. maddesinin son fıkrasındaki "vazgeçme onu kabul etmeyen sanığa sirayet etmez" ilkesine sınırlama getiren hüküm

Esas sayısı:1970/17
Karar sayısı:1970/37

kimi ceza davalarında sanığın savunma hakkını kullanmasını davacının istek ve iradesine bağı kılmakta; davacının davasından vazgeçmesi halinde vazgeçmeyi kabul etmemeğe hakkı olmayan sanık masumluluğunu kanıtlayabilmek ve beraat karan alarak kendisine isnat edilen suçun altından alın aklığı ile çıkmak olanağını bulamamaktadır. Sanığın bir takım dolaylı hukukî yollardan hakkını sonradan ve bir dereceye kadar arayabilmesi sonunda geç ve güç olarak elde edeceği sonucun ise ne maddeten ne de manen bir beraat kararının doyuruculuğunu getiremeyeceği ortadadır.

Anayasa'nın hak arama hürriyetini düzenleyen 31. maddesine göre herkes, meşru bütün vasıta ve yollardan yararlanmak suretiyle yargı maricleri önünde davacı veya dâvâlı olarak, iddia ve savunma hakkına sahiptir. Yine Anayasa'nın 11. maddesi temel hak ve hürriyetlerin kanunlarla sınırlanmasında Anayasa'nın sözüne ve ruhuna uygunluğu şart kılmıştır.

Yukarıda tartışılan kanun bükümünün "dâvâlının savunma hakkı" nı büyük ölçüde sınırladığında, sınırlamanın kamu yaran veya kamu düzeni gereğine, başka deyimle haklı bir nedene dayanmadığında ve şu duruma göre de Anayasa'nın sözüne ve ruhuna uygun bir sınırlamadan söz edilemeyeceğinde kuşku yoktur. Anayasa'nın 31. ve 11. maddelerine aykırılık dolayısıyla itirazın kabul edilmesi ve iptal karan verilmesi gereklidir. 1970/17 esas sayılı dâvada alınan 25/6/1970 günlü, 1970/37 sayılı karara bu gerekçe ile karşıyım.

Üye

Avni Givda

KARŞIOY YAZISI

Hak arama ve dâva yolu ne denli yüce ve Anayasal bir hak ise, savunmada o kadar ve ondan zerrece eksik ve farksız olarak düşünölemeyecek kutsal bir haktır. Bu gerçek Anayasa'nın 12. maddesinde, herkes kanun önünde eşittir. Ve 31. maddesinde, herkes meşru bütün vasıta ve yollardan faydalanmak suretiyle yargı mercileri önünde davacı ve dâvâlı olarak iddia ve savunma hakkına sahiptir, ilkeleri ile en güzel şekilde ifadesini bulmuştur.

İddiaya geniş ölçüde yer verilirken, davacının lütfü niteliğindeki vazgeçme ile dâvanın ortadan kaldırılması, bununla yetinmeyerek masum olduğunun tespit ve beraat hükmü ile tescilini isteyen sanığa, vazgeçmeden bahisle ispat imkânının tanınması, bu hakkın sınırlanma ve kısıtlanması sonucunu doğurur ve kanımızca yukarıda sözü edilen Anayasa'nın 12. ve 31. maddelerine ve bu maddelerin getirdiği ana ilkelere aykırı düşer.

Türk Ceza Kanununun 99. maddesinde konumuzla ilgili olarak vazgeçme ile kamu dâvasının düşeceği ve sanıklardan biri hakkındaki vazgeçmenin diğerlerine de sirayet edeceği, ancak, kanunda yazılı haller dışında vazgeçmenin, onu kabul etmeyen sanığa tesir etmeyeceği hükmü yer almıştır. Aynı kanunun 460. maddesinde ise, davacının hüküm kesinleşinceye kadar dâvadan vazgeçmesi, kamu dâvasını ortadan kaldırır denilmekte ve 99. maddenin ayırık haline yer verilmemiş bulunmaktadır.

Bu durumda Ceza Kanununun genel hükümlerinden olan ve yukarıda anılan 99. maddenin, vazgeçme onu kabul etmeyen sanıklara tesir etmez hükmünün olayda uygulanması gerekir. Nitekim uygulamada bu düşüncemizi doğrulamaktadır. Gerçekten dosyada göröldüğü gibi itiraz yoluna baş

Esas sayısı:1970/17
Karar sayısı:1970/37

vuran mahkeme, vazgeçmeyi kabul etmeyen iki sanıktan biri hakkında beraat ve diğeri hakkında mahkûmiyet hükmü tesis etmiştir. Cumhuriyet Savcılığı her iki sanık hakkında da Türk Ceza Kanununun 460. maddesinden söz ederek, kamu dâvasının düşürülmesine karar verilmesi lâzım gelirken diyerek hükmü temiz etmiş, yargıtay incelemesi sonunda, C. Baş Savcılığının mütalâası gibi hüküm sadece, mahkûm edilen sanık hakkında feragatin diğeri sanıklara da sirayet edeceği düşünülmeden mahkûmiyet karar verilmesi yolsuz ve temyiz itirazları bu sebeple yerinde bulunmuş olduğundan denilerek bozulmuş ve beraat hükmüne dokunulmamıştır.

Tek taraflı vazgeçme iradesi ile kamu dâvasının düşmesi sonucu ortaya çıkar ve bu yolla sanığın ceza görememesi hakkı doğar. Ama bunun ötesinde masum olduğunun tespit ve tescilini isteyen sanığın bu hakkını elinden alamaz. Çünkü bu hak sanığa, yukarıda yazılı Türk Ceza Kanununun 99. maddesindeki, kanunda yazılı haller dışında vazgeçme onu kabul etmeyen sanığa tesir etmez hükmü ile verilmiştir. Böylece bozma nedeninin vaz geçme ile kazanılmış hakka ilişkin olduğu anlaşılmaktadır.

Görülüyorki iddia ve savunma bakımından bir dengesizlik ve eşitsizlik söz konusu değildir. Ve bu nedenlerle itirazın reddi lâzımdır düşüncesindeyim.

Üye
Ziya Önel